

ת"פ 22836/02/17 - מדינת ישראל נגד ב.ב.

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 22836-02-17 מדינת ישראל נ' ב'(עציר)
לפני כבוד השופט אמיר טובי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
ב.ב. (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' גרניק-סופר

ב"כ הנאשם: עו"ד רהב אופנהיימר

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

ההליך וכתב האישום

1. הנאשם הורשע, על סמך הודייתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי הענישה ונקבע כי כל צד יטען, לעניין זה, באופן חופשי.

2. בכתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") נאמר כי ביום 17.1.17, במוסך המצוי בעיר אxxxxxxx (להלן: "המוסך"), התגלע עימות בין הנאשם לבין ט.ע. (להלן: "ט") במהלכו היכה הנ"ל את הנאשם עם מפתח שבדי בגבו ובכתפו הימנית והנאשם התיז עליו גז מדמיע. כתוצאה מאותה תקיפה נגרמו לנאשם חבלות של ממש בגב התחתון ובכתף ימין ולמוסך הוזעקה משטרה ואמבולנס.

עוד נאמר כי הנאשם ו מ.א. (להלן: "המתלוננת") הם קרובי משפחה המכירים זה את זה. בהמשך למעשה התקיפה שתואר לעיל, ובסמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת, ונכנס דרך הדלת האחורית כשהוא מסתיר בשרוול חולצתו הימני חפץ חד. המתלוננת ובתה הקטינה ששהו בבית באותה עת, הבחינו בנאשם בתוך הבית והמתלוננת שאלה אותו לרצונו ובאם הוא זקוק לעזרה. הנאשם ענה לה שלא תפחד וניגש למטבח כשהמתלוננת בעקבותיו, אז הצמיד הנאשם את החפץ החד לעורפה של המתלוננת על מנת

להטיל עליה אימה והורה לה לתת לו כסף. המתלוננת ביקשה מהנאשם שלא יפגע בה ובשל פחדה מפניו, הוציאה מארנקה סך של 200 ₪ ונתנה לו את הכסף, אותו הכניס הנאשם לכיסו. הקטינה אשר ראתה את הנאשם מצמיד את החפץ החד לעורפה של אמה המתלוננת, יצאה את הבית להזעיק עזרה והבחינה ב י.ב., אחיו של הנאשם ולבקשתה, הלה ניגש עמה לבית והורה לנאשם לעזוב את המקום. הנאשם נטל מהבית את מפתחות רכבה של המתלוננת מסוג שברולט, ללא הסכמתה, יצא מהבית, פתח את דלת הרכב, הבחין בשטר של 20 ₪ שהיה ברכב, פנה למתלוננת ושאל אותה אם היא מסכימה שיקח את השטר וזו השיבה בחיוב. הנאשם לקח את השטר ואילו אחיו י' לקח מהנאשם את מפתחות הרכב והחזירם למתלוננת ואז עזב הנאשם את המקום עם הכסף והשטר. בגין אישום זה, יחסה המאשימה לנאשם עבירה של דרישת נכס באיומים, לפי סעיף 404 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

3. האישום השני בכתב האישום, עניינו אירוע שהתרחש זמן קצר לאחר האירוע הקודם שתואר לעיל. נאמר, כי בהמשך לאירוע שהתרחש במוסך, הגיע לקרבת המוסך אמבולנס בו נהג ז.מ - חובש עובד מד"א (להלן: "המתלונן"). לאחר האירוע במוסך, ניגש המתלונן אל הנאשם ושאל אותו באם הוא זקוק לעזרה. תוך כדי כך, הבחין המתלונן כי הנאשם מסתיר את הסכין בשרוול חולצתו הימני. המתלונן שאל את הנאשם מדוע הוא מחזיק סכין, שאז זרק הנאשם את הסכין אל עבר צמחייה. המתלונן התרחק מהנאשם ודיווח למוקד מד"א כי הלה מצויד בסכין. בשלב זה הגיע למקום השוטר ש.א.. באותו זמן השתולל הנאשם, והמתלונן, יחד עם השוטר, ניסו להרגיעו ולשכנעו לעלות לאמבולנס על מנת שיקבל טיפול רפואי. האמבולנס החל בנסיעה ואז צרח הנאשם על המתלונן ודרש ממנו כי יעצור את האמבולנס. המתלונן שעה לבקשת הנאשם, בלם את האמבולנס והנאשם יצא ממנו. בהמשך, חזר הנאשם ונכנס לאמבולנס לאחר שהשוטר שכנע אותו לעשות כן. הנאשם התיישב ליד המתלונן כשהוא מעשן סיגריה ומשפנה אליו המתלונן ואמר לו כי הוא אינו יכול לעשן באמבולנס, יצא הנאשם מהאמבולנס. המתלונן ניגש אל הנאשם ושאל אותו לאן הוא הולך עם הסיגריה ואז הנאשם החל לקלל אותו ולאיים עליו כי ישרוף את האמבולנס. הנאשם פתח את דלת האמבולנס בכח, הסתובב אל המתלונן ותקף אותו בכך שהיכה מכת אגרופ חזקה בפניו. בשלב זה, עצר השוטר את הנאשם.

בגין אירוע זה יוחסו לנאשם העבירות הבאות - תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק והחזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

4. באישום השלישי נאמר כי בעקבות האירועים נשוא האישום השני היה הנאשם נתון במעצר מאז 17.1.17 וביום 25.1.17 שוחרר בערובה על פי החלטת קצין משטרה, לאחר שהתחייב שלא לצאת מבית הוריו כל שעות היממה במשך חמישה ימים.

ביום 26.1.17 הגיע הנאשם אל קרבת דלת ביתה של המתלוננת נשוא האישום הראשון. המתלוננת פתחה את דלת ביתה באותו זמן ואז הנאשם נעמד מולה ואיים עליה בכך שאמר לה "אני עוד אראה לך מה אעשה לבת שלך", וזאת בכוונה להפחידה. לאחר מכן ברח הנאשם מהמקום.

בגין אישום זה ייחסה לו המאשימה עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

5. הנאשם הודה, כאמור, במסגרת הסדר הטיעון, בכלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום והורשע על סמך הודייתו זו.

טיעוני הצדדים לעונש

6. בפתח טיעוניה לעונש ציינה המאשימה כי לנאשם ארבע הרשעות קודמות בעבירות של הפרעה לשוטר, העלבת עובד ציבור, עבירות אלימות ורכוש. עוד הוסיפה כי כנגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים ברי הפעלה - האחד, למשך ששה חודשים, שהוטל עליו לאחר שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם והאחר למשך ארבעה חודשים, אשר הושת עליו בגין הרשעתו בשתי עבירות גניבה.

7. המאשימה ביקשה לקבוע כי כל אחד מהאישומים המפורטים בכתב האישום מהווה אירוע נפרד ועתרה לקבוע לגבי כל אירוע מתחם נפרד. האישום הראשון והשני התרחשו אמנם בסמיכות זמנים. יחד עם זאת, מדובר באירועים שהתרחשו כנגד שני מתלוננים שונים ובנסיבות שונות לגמרי. האישום השלישי מהווה אירוע נפרד שהתרחש ימים ספורים לאחר מכן.

8. בהתייחס לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות מושא ענייננו, טענה המאשימה כי באישום הראשון פגע הנאשם ברכושה, בפרטיותה, בביטחונה ובשלום גופה של המתלוננת. באישום השני פגע הנאשם בגופו, בביטחונו ובכבודו של המתלונן וכן פגע בסדר הציבורי. באישום השלישי פגע הנאשם בביטחונה ושלומה ובשלוות חייה של המתלוננת ובני משפחתה.

9. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, טענה המאשימה כי העבירות נשוא האישום הראשון נעשו כאשר הנאשם הגיע לבית המתלוננת כשהוא מצויד בחפץ חד וניצל את העובדה כי זו היתה לבדה בביתה עם בתה הקטינה, כדי לאיים עליה באמצעות החפץ ולדרוש ממנה כסף. הנאשם לא הסתפק בהצגת החפץ למתלוננת אלא הצמידו לגופה. עוד הוסיפה המאשימה כי אין כל קשר בין תקיפת המתלוננת לבין העימות שפרץ בין הנאשם לבין ט' וכי הנאשם נהג במתלוננת באופן בריוני, בעזות מצח וללא כל מורא.

לפיכך, סבורה המאשימה כי מתחם העונש הראוי בגין האישום הראשון נע בין 18 ל-42 חודשי מאסר.

לגבי נסיבות האירוע באישום השני, טענה המאשימה כי שוב גילה הנאשם התנהגות בריונית ונטולת מורא, במהלכה איים ותקף את המתלונן אשר הגיע מתוקף תפקידו על מנת להושיט לו עזרה. העובדה שתקיפת נהג האמבולנס נעשתה בנוכחות שוטר מעידה כי לנאשם אין כל מעצורים. נאמר כי, מעבר לפגיעה הפיזית

במתלונן, תקיפה כנגד עובדי ציבור בכלל ועובדי ציבור המעניקים טיפול רפואי בפרט, גורמת לנזק ופגיעה בציבור בכללותו.

על כן, עתרה המאשימה לקבוע בגין אישום זה מתחם ענישה שנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר.

בהתייחס לאישום השלישי נאמר כי באירוע זה, על אף שחל איסור על הנאשם לצאת מביתו, הוא הגיע לביתה של המתלוננת ואיים בפגיעה בבתה הקטינה. לטענת המאשימה, השפעתו של איום זה מצד הנאשם, לאחר כלל ההתרחשויות באירוע הראשון, הינה גדולה משמעותית מאיום הנשמע בפעם הראשונה.

לפיכך, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה בגין אישום זה הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

10. המאשימה הפנתה לפסיקה רלבנטית ובסופו של דבר ביקשה להשית על הנאשם עונש מאסר במסגרת המתחמים להם עתרה, באופן מצטבר זה לזה וכן להפעיל באופן מצטבר שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו. בנוסף, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם מאסר מרתיע על תנאי, פיצוי למתלוננים וקנס.

11. בפתח טיעונו לעונש, הפנה הסנגור לדו"ח ועדת דורנר שפורסם ביום 1.11.15, ממנו עולה כי בעוד שהגדלת הסיכוי להיתפס מגבירה את ההרתעה, הרי שלחומרת העונש אין, במרבית המקרים, השפעה מובהקת כזו. הדו"ח הפנה למחקר לפיו עבריינים המבצעים עבירות רכוש וסמים, כמו גם עבריינים המבצעים עבירות מין ואליומות רבות, אינם חושבים כלל על העונש הצפוי להם אם ייתפסו. בדו"ח צוין עוד כי נאשמים המצויים במאסר ממושך עשויים להתרגל לשהות במאסר ולפחד פחות ממאסר עתידי. הועדה הציעה להתמקד בהליכי שיקום ושיפורם.

12. בהתייחס לנאשם בתיק זה, הפנה הסנגור לכך שמדובר במי שנסיבות חייו וילדותו היו קשים ביותר ומי שמצא עצמו מתמודד לבדו עם קשיי הקיום. מתוך רצון לשרוד, שקע הנאשם בחברת אוכלוסייה שולית ועבריינית כבר בשלב מוקדם לחייו. עוד נאמר כי הנאשם מודע כעת לפסול במעשיו, מעוניין לקבל עזרה טיפולית וחש אחריות וצער רב ביחס לקרבנות כלפיהם ביצע את העבירות. הנאשם והמתלוננת, באמצעות משפחותיהם, חתמו ביום 7.6.17 על הסכם סולחה בפני חברי ועדת הסולחה בעיר xxxxxx.

13. בניגוד לעמדת המאשימה, סבור הסנגור כי במקרה זה ראוי לקבוע מתחם אחד הכולל את כלל העבירות בהן הורשע הנאשם, שכן העבירות בוצעו באופן שחזר על עצמו, בסמיכות זמנים ובנסיבות דומות. לטענת ההגנה, אין בעובדה שמדובר במספר קורבנות שונים כדי לשנות מסקנה זו, שכן מדובר בתכנית עבריינית אחת ויש בין העבירות השונות קשר הדוק.

14. ב"כ הנאשם ציין כי אמנם העונש המירבי בגין העבירה העיקרית בתיק - דרישת נכס באיומים, עומד על 10

שנות מאסר אך בית המשפט, בבואו לקבוע את מתחם הענישה הראוי, צריך להביא בחשבון, לצד העונש המירבי הקבוע בחוק, את נסיבות ביצוע העבירה וכן נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

בשל מיעוט פסקי הדין הדנים בעבירה של דרישת נכס באיומים, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה הנוהגת בעבירות שוד, עבירה חמורה בהרבה מזו בה הורשע הנאשם. נטען כי פסיקת בתי המשפט הנוגעת לעבירה זו הינה מגוונת ונעה על מנעד רחב מאוד, שבקצהו המקל נגזרים עונשים צופי פני עתיד או על דרך של עבודות שירות, ובקצה המחמיר עונשי מאסר ממושכים של מספר רב של חודשים ואף שנים. כל מקרה ונסיבותיו ואין האחד דומה למשנהו.

15. בהתייחס לטיעוני המאשימה ציין הסנגור כי אלה אינם מביאים בחשבון את העובדה שכתב האישום תוקן באופן משמעותי, בין היתר על ידי כך שעבירת השוד בנסיבות מחמירות נמחקה ותחתיה נקבע כי הנאשם ביצע עבירה של דרישת נכס באיומים. עוד הפנה הסנגור לכך שהנאשם הוכה קשות עובר לאירועים נשוא כתב האישום וכי האירועים התדרדרו על רקע אותה אלימות שננקטה כלפיו. עובדה זו יש בה כדי לחזק את עמדת ההגנה ולפיה קיים קשר הדוק בין האירועים שהחלו כבדיחה לא מוצלחת והגיעו לאן שהגיעו, קשר המחייב קביעת מתחם אחד.

16. בשים לב להמלצות ועדת דורנר ולענישה הנוהגת בעבירות דומות, ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, התבקש בית המשפט שלא למצות את הדין עם הנאשם ולקבוע כי המתחם הראוי, בנסיבות המעשה והעושה, נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר.

באשר למאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם, טען סנגורו כי העונש המותנה שהוטל על הנאשם בגין הרשעתו בעבירת גניבה אינו בר הפעלה בתיק זה. נטען כי ההרשעה בענייננו אינה בקבלת הנכס וגניבתו ולכן אין מקום להפעלת התנאי. בכל מקרה, מקום שמתעורר ספק לגבי הפעלת התנאי, פועל הדבר לזכותו של הנאשם ולא לחובתו ובמקרה זה על בית המשפט להימנע מהפעלת התנאי. היה ובית המשפט יגיע למסקנה אחרת, ביקש הסנגור כי הפעלת התנאי תהיה בחופף לענישה שתוטל על הנאשם בתיק זה.

דברו האחרון של הנאשם

17. בדברו האחרון הודה הנאשם למשטרה העושה את עבודתה נאמנה תוך שהוסיף כי הוא מבקש לשמור על משפחתו, לא לגנוב, לא להחזיק סכין ולא לאיים על אף אחד. לדבריו, הוא תמיד עבד כדי להביא את הכסף ולפרנס את משפחתו, שלא יחסר לה דבר. העניינים התדרדרו והא מצא את עצמו לראשונה בחייו בבית הכלא על אף שאינו נמנה על העבריינים המצויים שם ועל העולם העברייני בכלל.

דין והכרעה - קביעת מתחמי הענישה

18. סעיף 40 יג' לחוק העונשין שכותרתו "ריבוי עבירות", מורה, בין היתר, כי מקום שבית המשפט הרשיע נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. לעומת זאת, כאשר מרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. במידה ונגזר עונש נפרד לכל אירוע, יקבע בית משפט את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

בפסיקה נקבע כי "התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקרבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת" (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

19. לדעתי, בענייננו, לא מדובר באירוע אחד שכן לא מדובר באותה תכנית ומסכת עבריינית. נכון הוא שהאירועים נשוא האישום הראשון והשני נעשו בסמיכות זמנים אך מדובר באירועים שנעשו כלפי מתלוננים שונים, בזירות אירוע שונות ולבד מסמיכות המועדים לא ניכר כי יש קשר כלשהו בין האירועים. האירוע נשוא האישום השלישי נעשה אמנם כלפי המתלוננת באישום הראשון אך זה התרחש ימים ספורים לאחר האירוע הראשון ולא ניתן לראות בו חלק מהתכנית העבריינית מושא האישום הראשון. לפיכך, אני סבור כי נכון לקבוע שמדובר באירועים שונים המחייבים מתחמי ענישה נפרדים. יחד עם זאת, יש בדעתי לגזור עונש אחדכולל לכלל האירועים, כפי שיפורט בהמשך.

20. האירוע נשוא האישום הראשון הינו החמור מבין האישומים שבכתב האישום, בגדרו יוחסה לנאשם העבירה של דרישת נכס באיומים. הנסיבות בהן נעשתה העבירה אף הן קשות, כאשר הנאשם נכנס לביתה של המתלוננת דרך הדלת האחורית והפתיע אותה כשהיא בביתה לבדה עם בתה הקטינה. הנאשם לא הסתפק בפלישה ובהתפרצות לפרטיותה של המתלוננת אלא הצמיד לעורפה חפץ חד אותו נשא בידו על מנת להטיל עליה אימה ופחד, תוך שהורה לה לתת לו כסף. אירוע זה התרחש אל מול עיני בתה הקטינה של המתלוננת, דבר המוסיף נדבך של חומרה למעשה. הנאשם לא הסתפק בכך ונטל מביתה של המתלוננת מפתחות רכבה, יצא מהבית, פתח את דלת הרכב ונטל מתוכו שטר של 20 ₪ שהיה במקום. אחיו של הנאשם, אשר הוזעק על ידי בתה של המתלוננת, הוא זה שהחזיר למתלוננת את מפתחות רכבה ורק אז עזב הנאשם את המקום.

21. מדובר באירוע חמור אשר פגע בפרטיותה, בביטחונה, בשלמות גופה וברכוש של המתלוננת. ערכים אלה הם בעלי חשיבות עליונה בכל חברה מתקנת ופגיעה בהם מחייבת ענישה מרתיעה. עובדות האישום הראשון מעוררות שאלות שלא ניתן לגביהן מענה, וספק אם מענה כאמור מצוי בידי המאשימה. כך השאלה מדוע בחר הנאשם דווקא במתלוננת, קרובת משפחתו, לבצע בה את זממו, להתפרץ לביתה ולדרוש באיומים את כספה. האם מדובר בבחירה אקראית? האם ביתה של המתלוננת מצוי בקרבת המוסך בו הותקף הנאשם? האם קיים סכסוך קודם בין הצדדים? וכיוצ"ב שאלות שכאמור לא זכו להתייחסות בעובדות כתב האישום. הדברים נאמרים בין היתר, על שום המעבר החד בין החלק הכללי שבכתב האישום, המתאר

את מעשה התקיפה של הנאשם בידי ט'לבין עובדות האישום הראשון שאין ביניהם כל קשר. יחד עם זאת, אין בשאלות אלו שנתרו ללא מענה כדי להקהות מחומרת מעשיו של הנאשם. מדובר במי שהתפרץ לביתה של המתלוננת, מקום שאמור להיות מוגן ובטוח עבורה, ופגע כאמור בפרטיותה, בביטחונה ובשלמות גופה כאשר הצמיד חפץ חד לעורפה ותחת איומים דרש את כספה.

22. בית המשפט העליון התייחס בחומרה לעבירה של דרישת נכס באיומים. נאמר לגביה כי: "מדובר בעבירה חמורה אשר הפכה להיות נפוצה בעת האחרונה, כאשר היא מכוונת כלפי עוברי אורח תמימים אשר הולכים להם ברחובה של עיר ובמיוחד אמורים הדברים כאשר העבירה מתבצעת לרוב כלפי נשים המתקשות להתמודד עם מעשי אלימות המופעלים כלפיהן, ומכאן חובת בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה במקרים כגון אלה" (ע"פ 7720/05 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (2.2.2006)). חומרת המעשים בענייננו מקבלת משנה תוקף נוכח העובדה שאלה לא בוצעו במרחב ציבורי, ברחובה של עיר, אלא בביתה של המתלוננת שכאמור, אמור להיות מוגן ובטוח בעבורה.

בחינת הפסיקה מלמדת כי אין מקרים רבים בהם נדונה עבירה זו. לכן אתייחס להלן למדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירות דומות לאלה בהן הורשע הנאשם. יש לציין כי "קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים, וכך גם מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים איפוא, בנסיבותיו הקונקרטיות של מעשי השוד וחומרתו" (ע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** (29.6.2014)).

בע"פ 1938/13 **ג'רבאן נ' מדינת ישראל** (27.2.2014) המערער הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין שלא כדין. באותו מקרה דובר במערער שנכנס בצהרי היום לחנות מכולת כשהוא מצויד בסכין מטבח שהוחבאה בבגדיו. המערער פנה לעובדת במקום ודרש ממנה כסף במזומן. כשסירבה, הוציא מבגדיו את הסכין, הניף אותה כלפיה, איים להרגה ודרש שוב את הכסף. בעלה של המתלוננת נכנס בשלב זה לחנות, נטל מידי המערער את הסכין וזה נפל ארצה. בית המשפט העליון אישר את העונש שהושת על המערער הכולל 3 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 9218/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (5.6.2012) הורשע המערער בעבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין שלא כדין. בעובדות כתב האישום נאמר שם כי המערער, יחד עם אחר, הצטייד בסכין והשניים יצאו בשעת לילה מאוחרת לרחובות העיר דימונה. השניים נתקלו בשני קטינים שישבו בכניסה לבית כשבידיו של אחד מהם מחשב נייד. השניים עטו על הקטינים ואיימו עליהם, בין היתר באמצעות הסכין ונטלו מידם את המחשב, אולם אחד הקטינים זרק אבן לכיוון המערער שפגעה בראשו ופצעה אותו. המערער נפל ארצה, המחשב נשטט מידי והקטין הרים את המחשב מהרצפה ונמלט מהמקום. בית המשפט העליון התערב בעונש שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי אשר הטיל על המערער, בין היתר, שנת מאסר אחת והעמיד את עונשו על 9 חודשי מאסר בפועל. זאת נוכח סיכויי השיקום הטובים של המערער באותו מקרה, כפי שעלו מתסקיר שירות המבחן. בית המשפט העליון ראה להוסיף כי אילולא שיקול השיקום, לא היה מהסס לקבוע כי העונש שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי ראוי ואפשר שאף ניתן היה להחמיר בו.

בת"פ 11249-08-14 (מחוזי ת"א-יפו) **מדינת ישראל נ' פרינץ** (4.12.2014) הורשע הנאשם בעבירה של דרישת נכס באיומים, כאשר הגיע לקיוסק בחולון ותוך שהוא חושף בפני המתלונן חפץ חד שהיה מונח בכיסו, דרש ממנו את הכסף המצוי בקופה. בפחדו מהנאשם, מסר לו המתלונן סך של כ-700 ₪. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם, בין היתר, 18 חודשי מאסר בפועל.

23. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, לרבות הערכים החברתיים שנפגעו מביצועה, בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה נשוא האישום הראשון, נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

24. האישום השני עניינו מעשי התקיפה והאיומים בהם נקט הנאשם כלפי המתלונן - נהג האמבולנס אשר הגיע לזירת האירוע על מנת לטפל בו. לא ברור מה גרם לנאשם להשתולל, להתפרע ולהפנות זעמו כלפי נהג האמבולנס שביקש בסך הכל להושיט לו עזרה רפואית ולטפל בו. ישיבתו באמבולנס כשהוא מעשן סיגריה ותגובתו לבקשת עובד מד"א כי לא יעשן בעודו באמבולנס, מלמדים על התנהלות בריזנית וחסרת מעצורים. אין כל הצדקה להקל עם מי שנוקט אלימות כלפי עובדי ציבור, שעה שהם ממלאים את תפקידם ופועלים לשרת, בין היתר, את מי שבא לתוקפם. תופעה מכוערת זו התפשטה, למרבה הצער, במקומותינו ואין כל מקום להשלים עמה. ראוי להעביר מסר ברור וחד, כי מי שמעז להרים יד על עובד ציבור, במהלך מילוי תפקידו, יהיה צפוי לעונש חמור.

25. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה הגלומה במעשי אלימות כלפי עובדי ציבור. ברע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** (2.8.2010) נאמר כי:

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית".

ברע"פ 7398/15 **רחמימוב נ' מדינת ישראל** (6.11.2015) מדובר במי שהורשע בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור וגרימת נזק במזיד, לאחר שבמהלך קבלת שירות מעובדת בשירות התעסוקה התפתח בין השניים ויכוח והנאשם זרק על ראשה של העובדת עציץ פלסטיק שעמד על שולחנה. בית המשפט העליון אישר מתחם שנע בין שני חודשי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 7504/13 **הרצל נ' מדינת ישראל** (22.12.2013) נידון עניינו של נאשם שהורשע בתקיפת עובד ציבור ותקיפה סתם. מדובר במי שקילל פקח חניה ובעט בו לאחר שהלה סרב לבטל דו"ח שרשם וכן בעט

באדם נוסף שנחלץ לעזרת הפקח ובהמשך אף דירדר את הרכב לכיוונו של הפקח. בית המשפט העליון אישר מתחם שנע בין מאסר לתקופה קצרה למאסר למשך 18 חודשים.

ראו עוד לעניין מדיניות הענישה: ע"פ 7639/13 **אמארה נ' מדינת ישראל** (2.4.2014); רע"פ 642/14 **יצקוב נ' מדינת ישראל** (10.3.2014); ע"פ 4565/13 **חאלד נ' מדינת ישראל** (4.11.2013).

26. בהתחשב במכלול האמור, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות נשוא האישום השני, בנסיבות התיק כאן, נע בין 4 ל-12 חודשי מאסר בפועל.

27. אשר לעבירת האיומים נשוא האישום השלישי, הרי שגם זו מעידה על העדר מורא מפני הדין אצל הנאשם והיותו חסר מעצורים. על אף שהנאשם היה נתון במעצר בית וחל עליו איסור לצאת את פתח ביתו, הוא הגיע לביתה של המתלוננת ואיים עליה בפגיעה בבתה הקטינה. בצדק ציינה המאשימה כי חומרת האיומים והשפעתם, בשים לב לאירועים נשוא האישום הראשון שנעשו כלפי אותה מתלוננת, היא רבה ומשמעותית יותר מאיום הנאמר לראשונה.

בנסיבות, מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו נע בין מאסר מותנה לתשעה חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

28. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הבאתי בחשבון את הודייתו של הנאשם, שאמנם ניתנה בשלב מתקדם של הדיון, לאחר שהחלה שמיעת הראיות, אולם הודייה זו מגלמת בחובה נטילת אחריות מצד הנאשם על מעשיו. בנוסף, הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת הצער והחרטה שהביע בפניי.

זאת ועוד, ביום 7.6.17 נחתם הסכם סולחה בין משפחת הנאשם למתלוננת, אשר סיים את הסכסוך בין הצדדים ואף הוא נזקף לזכותו של הנאשם.

29. לחומרה ראיתי להתייחס לעברו הפלילי של הנאשם המחזיק 4 הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירת גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. לא מדובר במי שהסתבך לראשונה עם החוק אלא במי שכבר הועמד בעבר לדין, הורשע והיה תלוי ועומד מעל ראשו עונש מאסר מותנה בר הפעלה. חרף זאת לא היה בכך כדי להרתיעו ולהניא אותו מלבצע מעשיו מושא הדיון בעניינו.

30. על אף שנקבעו מתחמי ענישה נפרדים לגבי כל אחד מהאישומים שבכתב האישום, אני רואה לקבוע בסופו

של דבר עונש כולל אחדלגבי כלל העבירות בהן הורשע הנאשם.

31. באשר למאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגדו - המאסר האחד הוטל על הנאשם על ידי בית משפט השלום בחדרה בתיק פלילי 15-9-30514 ביום 8.12.15. בגזר הדין שניתן באותו תיק הוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך 3 שנים עבירה מסוג אלימות גופנית שעונשה שנתיים מאסר ומעלה על פי חוק העונשין. אין חולק כי מאסר מותנה זה הינו בר הפעלה.

המאסר המותנה האחר הוטל על הנאשם על ידי בית משפט השלום בנתניה במסגרת ת"פ 15688-12-15 ביום 13.6.16, לאחר שהורשע בשתי עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בית המשפט הטיל שם על הנאשם 4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים לבל יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע. לטענת הסנגור, עונש זה אינו בר הפעלה משום הקביעה כי המאסר המותנה יופעל באם יורשע הנאשם בעבירת גניבה ואילו בענייננו הוא הורשע בעבירה של דרישת נכס באיומים.

אין בידי לקבל טענה זו, שכן הלכה היא כי במקרים בהם נקבע ביצוע עבירה ספציפית כתנאי להפעלת עונש מאסר, גם ביצועה של עבירה אחרת המקיימת את כל יסודותיה של עבירת התנאי תפעיל את המאסר המותנה. נקבע למשל כי אם עבירת התנאי היא עבירת הגניבה, הרי שהרשעה בביצוע עבירת השוד, הכוללת את כל מרכיבי עבירת הגניבה, תוביל להפעלת התנאי. יתר על כן, העונש המותנה ניתן להפעלה גם במקרים בהם התנהגותו הפלילית של נאשם מקיימת באורח מהותי, ולא דווקא טכני, את עיקריה של עבירת התנאי, אף אם לא מתקיימת זהות מוחלטת בין יסודות עבירת התנאי לעבירה הנוספת. (ראו: ע"פ 7166/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2016); ע"פ 1894/14 מדינת ישראל (13.1.2015)). בענייננו, ההתנהגות הפלילית בעבירה של דרישת נכס באיומים מקיימת באופן מהותי את עיקריה של עבירת הגניבה ועל כן אף העונש המותנה שהושת על הנאשם בגין עבירת הגניבה, הנו בר הפעלה בנסיבות תיק זה.

32. יחד עם זאת, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות של הנאשם יש בדעתי להפעיל את העונש המותנה בן 4 חודשים באופן חופף לעונש בתיק זה ואילו המאסר המותנה בן 6 חודשים יופעל מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

33. סוף דבר, לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות והבאתי בחשבון את השיקולים הרלוונטיים אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 17/1/2017 ועד 25/1/2017 וכן מיום 27/1/2017 ועד היום.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ארבעה חודשים שהוטל על הנאשם בתיק

15688-12-15 בבית משפט השלום בנתניה, באופן חופף לעונש בתיק זה.

ג. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ששה חודשים אשר הוטל על הנאשם בתיק 30514-09-15 בבית משפט השלום בחדרה, באופן שמחציתו תהיה במצטבר ומחציתו בחופף לעונש שהוטל עליו בתיק זה.

בסה"כ ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים עבירת אלימות ו/או רכוש, מסוג פשע וירשע בגינה.

ה. 3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים עבירת איומים ו/או החזקת סכין וירשע בגינה.

ו. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת באישום הראשון והשלישי ופיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן באישום השני. הפיצויים ישולמו תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג תמוז תשע"ז, 17/7/2017, במעמד הנוכחים.